

Sygn. akt **XX GC 153/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Baran
Protokolant:	Hanna Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki akcyjnej w W.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej V. (...) w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej w W.**

o zapłatę

orzeka:

I. w zakresie powództwa głównego:

1. oddala powództwo główne w całości,
2. zasądza od powoda (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz pozwanych (...) spółce akcyjnej V. (...) w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty po 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. w zakresie powództwa wzajemnego:

1. zasądza od (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 10 944,05 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset czterdzieści cztery złote pięć groszy);
2. zasądza od (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2 962 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Agnieszka Baran

Sygn. akt **XX GC 153/13**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 października 2012 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. (dalej pozwany ad. 1) oraz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej pozwany ad. 2) kwoty 242.043,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.11.2011r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w nocy z 10 na 11 października 2011r. z jego magazynu skradziono 243 sztuki szpul z drutem miedzianym o wartości 252.987,32 zł. Powoda z pozwanym (...) Sp. z o.o. łączyła umowa, na mocy której pozwany zobowiązał się do dozoru i ochrony mienia powoda. Pozwany ubezpieczył się od odpowiedzialności cywilnej w zakresie prowadzonej działalności w (...) S.A. V. (...). Powód zgłosił ubezpieczycielowi powstałą szkodę. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania. W ocenie powoda szkoda po jego stronie powstała na skutek nienależytego wykonywania obowiązków i rażącego niedbalstwa pracownika pozwanego ad. 2. Powód pomniejszył powstałą szkodę w kwocie 252.987,32 zł o kwotę 10.944,05 zł, którą to kwotę powodowa spółka potrąciła z wierzytelności należnej (...) Sp. z o.o. (pozew k. 2 – 4).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany jednocześnie złożył pozew wzajemny, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanego wzajemnie (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10.944,05 zł tytułem wynagrodzenia potrąconego przez powoda – pozwanego wzajemnie przy braku ustawowych przesłanek w rozumieniu art. 489 k.c. oraz o zasądzenie od pozwanego wzajemnie na rzecz powoda wzajemnego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że świadczył na rzecz powoda usługę dozoru oraz prac porządkowo – gospodarczych zgodnie z zakresem określonym w instrukcji ochrony fizycznej obiektu. Zgodnie z pkt 7 wskazanej instrukcji w godzinach nocnych pracownik pozwanego ad. 2 miał dokonywać patrolowania terenu zakładu powoda pod kątem stanu zabezpieczenia plomb, zamków przy drzwiach, zamkniętych pomieszczeń, a w szczególności magazynów, pomieszczeń biurowych i produkcyjnych. W nocy z 10 na 11.10.2011r. wykonujący czynności dozoru pracownik pozwanego ad. 2 wykonał wszystkie czynności w zakresie dozoru w sposób zgodny z postanowieniami instrukcji. Pozwany podniósł, że nie otrzymał od powoda wykazu składników majątkowych znajdujących się w magazynie, a powód w pozwie nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że przedmiotowy drut o wartości wskazanej w pozwie znajdował się w magazynie. Pozwany ad. 2 zakwestionował odpowiedzialność za mienie, którego nie przyjmował do ochrony i do którego ochrony nie był zobowiązany w świetle postanowień łączącej go z powodem umowy. Pozwany zakwestionował zarzut nienależytego wykonania umowy, w tym stwierdzenia zawarte w raporcie komisji wspólnej, gdyż pracownik pozwanego wykonał wszystkie czynności do których był zobowiązany i z tego tytułu nie można czynić pozwanego ad. 2 odpowiedzialnym za ewentualne nienależyte zabezpieczenie obiektu przeznaczonego do ochrony przez powoda. W tym wypadku zachodzą przesłanki § 3 ust. 1 umowy wyłączające odpowiedzialność pozwanego. Pozwany zakwestionował fakt bycia dłużnikiem powoda. Podniósł brak wymagalności dochodzonego od niego odszkodowania (odpowiedź na pozew k. 60 – 64).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego ad. 1 kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył twierdzeniom faktycznym pozwu dotyczącym przyczyn, okoliczności i przebiegu zdarzenia, do którego doszło w nocy z 10 na 11.10.2011r. oraz twierdzeniom dotyczącym rozmiaru i wysokości powstałej wówczas szkody, istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy ewentualnymi działaniami pozwanego ad. 2 a powstaniem i wysokością szkody. Zakwestionował wiarygodność i moc dowodową załączonych do pozwu dokumentów – arkusza spisowego inwentaryzacji przewodów nawojonych oraz raportu komisji wspólnej, w zakresie w jakim stanowią one mogą dowód na okoliczność ustalenia przyczyn, okoliczności i przebiegu zdarzenia z nocy 10/11.10.2011r., rozmiaru i wartości zabranego wówczas mienia, wysokości szkody oraz osób i podmiotów odpowiedzialnych za powstałą szkodę. Pozwany podniósł, że według jego oceny pozwany ad. 2 i jego pracownicy wykonywali powierzone im obowiązki w sposób prawidłowy (odpowiedź na pozew k. 84 – 89).

W odpowiedzi na pozew wzajemny pozwany wzajemny (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego w całości oraz o zasądzenie od powoda wzajemnego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany wzajemny potwierdził, że nie zapłacił na rzecz powoda wzajemnego kwoty 10.944,05 zł tytułem

wynagrodzenia za wykonane zlecenie dozoru obiektu położonego w W. przy ul. (...) (odpowiedź na pozew wzajemny k. 199 – 200).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lutego 2008 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jako zleceniodawca, zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jako zleceniobiorcą umowę Nr (...), na mocy której zleceniobiorca zobowiązał się do dozoru i ochrony mienia w obiekcie położonym w W. przy ul. (...) (§ 1 ust. 1 umowy), o powierzchni ponad 2 ha. Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy przedmiotem usługi była ochrona osób i mienia zleceniodawcy przed każdą formą usiłowania jego uszkodzenia, zniszczenia lub zaboru, zgodnie z zadaniami dla pracowników ochrony określonymi w instrukcji ochrony fizycznej obiektu stanowiącej integralną część umowy. Początkowo dozór był realizowany przez dwóch pracowników zleceniobiorcy. Dozór był realizowany przez dwóch pracowników zleceniobiorcy codziennie w godzinach 6.00 – 6.00 i dodatkowo przez jedną osobę w godz. 16.00 – 6.00. W myśl § 1 ust. 7 umowy zleceniobiorca miał obowiązek posiadania polisy ubezpieczenia OC w zakresie prowadzonej działalności. Obiekty powierzone do ochrony winny być należycie zabezpieczone przez zamawiającego przed dostępem osób nieupoważnionych, a stwierdzone usterki w zabezpieczeniu zleceniobiorca miał obowiązek zgłosić niezwłocznie zleceniodawcy, który zobowiązał się do natychmiastowego ich usunięcia (§ 2 ust. 4 umowy). W razie zaistnienia kradzieży lub innego zdarzenia powodującego uszczuplenie mienia zleceniodawcy, strony powoływały komisję wspólną w celu określenia okoliczności zdarzenia i zakresu ewentualnej odpowiedzialności (§ 2 ust. 10 umowy).

Zleceniobiorca, w § 3 ust. 1 umowy, zobowiązał się do dołożenia należytej staranności przy wykonywaniu czynności w ramach niniejszej umowy i ponosił odpowiedzialność za szkody wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania swoich obowiązków, chyba, że nie wykonał lub nienależyte wykonanie było następstwem okoliczności, za które zleceniobiorca nie ponosił odpowiedzialności.

Zleceniodawca zobowiązał się do ponoszenia comiesięcznych opłat za czynności dozoru obiektu, a płatność za usługę następowała przelewem na konto zleceniobiorcy w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury. Przekroczenie przez zleceniodawcę terminu płatności dawało prawo zleceniobiorcy do naliczania odsetek ustawowych. Strony zgodnie postanowiły, że za dzień zapłaty wynagrodzenia uznano dzień obciążenia konta na rachunku bankowym zleceniodawcy (§ 5 ust. 1 – 3 umowy).

Dowód: umowa nr (...) k. 6 – 8, k. 101 – 103, zeznania świadka J. B. k. 211, k. 216.

Od dnia 01.04.2009r. (...) Sp. o.o. z siedzibą w W., na podstawie aneksu nr (...) do umowy nr (...) zawartej dnia 27.06.2008r., realizowała dozór obiektu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przez jednego pracownika codziennie w godzinach 6.00 – 6.00.

Dowód: aneks (...) k. 5.

Od 1 lipca 2009 roku, zgodnie z aneksem nr (...) do umowy (...) zawartej dnia 27.06.2008r., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. jako zleceniobiorca zobowiązał się do dozoru i wykonywania prac porządkowo – gospodarczych w obiekcie zleceniodawcy – (...) Sp. z o.o. w W. położonym w W. przy ul. (...). Zleceniodawca zobowiązał się do wnoszenia comiesięcznych opłat za czynność dozoru oraz wykonywania prac porządkowo – gospodarczych obiektu w kwocie wynikającej z przemnożenia ilości roboczogodzin przez stawkę w wysokości 8,30 zł netto + podatek VAT.

Dowód: aneks nr (...) k. 71, k. 113,

Zgodnie z ust. III pkt 6 planu ochrony obiektu (...) Sp. z o.o. do podstawowych obowiązków pracownika ochrony (...) Sp. z o.o. w W. należało, w przypadku awarii lub innego zdarzenia na terenie obiektu, w miarę możliwości zabezpieczenie awarii poprzez dyżurnych elektryków, hydraulików i powiadomienie telefoniczne właściwych przełożonych. Ust. III pkt 12 planu ochrony obiektu (...) Sp. z o.o. stanowił, że do podstawowych obowiązków

pracownika ochrony (...) Sp. z o.o. w W. należało patrolowanie terenu zakładu w godzinach wieczorno – nocnych pod kątem zabezpieczenia pomieszczeń, zamków i plomb, a w szczególności magazynów, pomieszczeń biurowych i produkcyjnych.

Dowód: plan ochrony obiektu (...) Sp. z o.o. k. 15 – 27 akt szkody.

Zgodnie z pkt 7 dokumentu zatytułowanego Zadania dla pracowników ochrony zakładów (...) w godzinach nocnych pracownicy pozwanej agencji ochrony byli zobowiązani do dokonywania patrolowania terenu zakładu pod kątem stanu zabezpieczenia plomb, zamków przy drzwiach, zamkniętych pomieszczeń, a w szczególności magazynów, pomieszczeń biurowych i produkcyjnych.

Dowód: zadania dla pracowników ochrony k. 9 – 10.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. – ubezpieczycielem umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, co zostało potwierdzone polisą OC – C Nr (...). Zakres ubezpieczenia obejmował odpowiedzialność cywilną deliktową ubezpieczonego – (...) Sp. z o.o. z tytułu prowadzenia działalności w zakresie usług ochrony osób i mienia polegających na ochronie obiektów oraz monitorowania systemów alarmowych przesyłanych, gromadzonych i przetwarzanych w elektronicznych urządzeniach i systemach alarmowych z włączeniem odpowiedzialności cywilnej za szkody z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez ubezpieczającego oraz odpowiedzialności cywilnej za szkody w rzeczach znajdujących się w pieczy. Ubezpieczyciel rozszerzył swoją odpowiedzialność na wypadki ubezpieczeniowe skutkujące powstaniem szkody w rzeczach znajdujących się w pieczy, pod dozorem lub kontrolą osób objętych ubezpieczeniem, polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie, niezależnie od źródła obowiązku odszkodowawczego. Strony umowy ubezpieczenia rozszerzyły odpowiedzialność gwarancyjną na zdarzenia skutkujące powstaniem szkody osobowej lub rzeczowej wyrządzone wskutek prowadzenia działalności polegającej na ochronie mienia. Zgodnie z ust. 4 załącznika nr 1 do polisy ubezpieczenia OC – C nr (...) z dnia 03.02.2011r. wykaz chronionych obiektów stanowił załącznik do umowy ubezpieczenia, wykaz należało uaktualniać raz na kwartał. Odpowiedzialność ubezpieczyciela była wyłączona w przypadku wyrządzenia szkody umyślnie przez ubezpieczonego lub pracownika ochrony, za szkody powstałe wskutek kradzieży zwykłej tzn. bez śladów włamania oraz bez użycia środków przemocy, za szkody wynikające z braku zabezpieczenia lub wadliwego zabezpieczenia mienia chronionego, wbrew zaleceniom ubezpieczającego (ust. 6 pkt 1 – 3 załącznika nr 1 do polisy). Wysokość odszkodowania podlegała pomniejszeniu o kwotę udziału własnego wynoszącego 5% wartości szkody, jednak nie mniej niż 1.000 zł oraz o franszyzę redukcyjną w wysokości 500 zł. Ubezpieczenie obejmowało okres od 4 lutego 2011r. do 3 lutego 2012 roku.

Dowód: polisa k. 23 – 24, k. 104 – 106.

Integralną część zawartej przez pozwanych umowy ubezpieczenia stanowiły Ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zatwierdzone uchwałą nr (...) zarządu (...) S.A. V. (...) z dnia 20.07.2010r. (OWU). Zgodnie z § 4 pkt 1 OWU umowa ubezpieczenia łącząca pozwane spółki nie obejmowała i w związku z tym ubezpieczyciel nie ponosił odpowiedzialności za szkody wyrządzone umyślnie (w razie wątpliwości na równi z umyślnym działaniem należy traktować świadomość istnienia wady lub szkodliwości wytworzonych lub wprowadzonych do obrotu produktów albo wykonanych czynności, usług lub prac).

Dowód: ogólne warunki ubezpieczenia k. 11 – 22, k. 93 – 100.

W dniu 10 października 2011 roku pomieszczenia magazynowe na terenie należącym do spółki (...) S.A. w W. zostały prawidłowo zamknięte i zaplombowane przez pracownika magazynowego około godz. 15.00. W hali produkcyjnej zlokalizowanej naprzeciwko magazynu do godz. 22.00 pracowali pracownicy na drugiej zmianie. W nocy z 10 na 11 października służbę ze strony (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. pełnił J. B., który o godz. 22.10 rozpoczął obchód terenu zakładu. J. B. w czasie obchodu sprawdził zabezpieczenia magazynów, zamknął drzwi i wyłączył napięcie w halach oraz załączył suszarkę w hali Nr 2. W trakcie obchodu po godz. 22.00 J. B. stwierdził, że trzy z czterech latarni za jednym z magazynów nie były sprawne. Wcześniej pracownicy pozwanego ad. 2 zgłaszali kierownikowi

powodowej spółki fakt uszkodzenia latarni na terenie objętym dozorem. Obchód zakończył o godz. 23.00. Następny obchód terenu wykonał o godz. 1.00. trwał on 30 minut do godz. 1.30. Kolejny obchód miał miejsce o godz. 3.00. Trwał on również 30 minut i kończył się o godz. 3.30. Ostatni obchód terenu miał miejsce o godz. 4.50. W trakcie ostatniego obchodu J. B. otworzył bramy wjazdowe do parkingu i zakładu, drzwi do hal produkcyjnych, wyłączył alarm, włączył napięcie. W nocy z 10 na 11 października 2011r. nieustaleni sprawcy ukradli z magazynu powoda 185 szpul z drutem miedzianym nawojonym o wadze jednostkowej ponad 40 kg oraz 58 szpul z drutem miedzianym nawojonym o jednostkowej wadze około 20 kg. Sprawcy dostali się do hali magazynowej poprzez usunięcie jednej ze zbrojonych szyb, która znajdowała się na wysokości ponad 120 cm. Sprawcy próbowali dostać się do wnętrza magazynu również w innych miejscach czym spowodowali poluzowania mocowań szyb. O godz. 7.00 w dniu 11 października 2011r. pracownik magazynu (...) zauważył brak drutu miedzianego nawojonego na szpulach. Plomby magazynowe były nienaruszone, drzwi oraz przegroda wewnątrz hali były zamknięte. Pracownik magazynu poinformował kierownika działu zaopatrzenia i transportu o stwierdzonej kradzieży, a ten prezesa oraz policję. Podczas oględzin terenu zakładu powoda około godz. 11.00 w dniu 11.10.2011r. zauważono rozcięte ogrodzenie, które zostało związane miedzianym drutem, przy czym powstała przerwa w ogrodzeniu o szerokości około 40 cm. W dniu 11 października 2011r. i w dniu 13 października 2011r. przedstawiciele (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonali obchodu terenu magazynowego powodowej spółki. Następnie sporządzili raport komisji wspólnej, w którym wskazali, że w nocy z 10 na 11 października 2011r. miało miejsce włamanie na terenie spółki (...) S.A. i kradzież drutu nawojonego z budynku magazynowego w ilości 7136 kg. (...) Sp. z o.o. z siedzibą W. nie byli informowani przed zdarzeniem o rodzaju ani ilości materiałów składowanych w magazynach powoda. Przedstawiciele powoda i (...) Sp. z o.o. złożyli podpisy pod raportem komisji wspólnej.

Dowód; raport komisji wspólnej k. 33 – 34, raport z przejścia służby k. 35, notatka służbowa k. 36, zeznania świadków: J. B. k. 210 – 212, k. 216, M. K. k. 212 – 213, k. 216, K. N. k. 214, k. 216.

W dniu 13 października 2011r. komisja w osobach G. R., D. W., P. N., T. C. i B. J. – pracowników (...) S.A. z siedzibą w W. sporządziła spis inwentaryzacji przewodów nawojonych, w którym wskazała, że skradziono z magazynu powoda 243 szpule z drutem miedzianym, o łącznej wadze 7.136,97 zł i wartości 252.987,32 zł.

Dowód: arkusz spisu k. 25 – 32.

Wezwaniem z dnia 17.11.2011r. (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 12.649,37 zł z tytułu poniesionej szkody spowodowanej włamaniem i kradzieżą, która miała miejsce z 10/11.10.2011r.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 49.

(...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił do (...) S.A. z siedzibą w W. z żądaniem wypłaty odszkodowania. Do akt postępowania odszkodowawczego zostały przedłożone faktury potwierdzające zakup przez powoda w okresie od końca listopada 2009 roku września 2011 roku szpul z nawojonym drutem miedzianym oraz zestawienie stanu magazynowego sporządzone przez powoda na dzień 13.10.2011r. W toku postępowania odszkodowawczego powód nie przedłożył żadnego wykazu chronionych obiektów. (...) S.A. z siedzibą w W. odmówiło wypłaty odszkodowania z tytułu kradzieży miedzianego drutu nawojonego z magazynu spółki (...) uznając, że zostały spełnione przesłanki § 4 pkt 1 OWU uzasadniające wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela. W opinii (...) S.A. z siedzibą w W. winą umyślną pracownika agencji ochrony był brak reakcji na brak oświetlenia, nieodnotowanie tego faktu w raporcie obchodów oraz nieszczegółowe przeprowadzenie oględzin ochranianego terenu i ogrodzenia. W ocenie ubezpieczyciela powyższe świadczy o naruszeniu przez pracownika ochrony obowiązków ustalonych w umowie zawartej pomiędzy poszkodowanym a ubezpieczającym. Ponadto J. B. wykonywał swoje czynności jako podwykonawca, bez posiadania licencji pracownika ochrony. Ubezpieczyciel wskazał, że pracownik (...) nienależycie wykonywał swoje obowiązki służbowe. (...) S.A. z siedzibą w W. odmówiło powodowi wypłaty odszkodowania.

Dowód: k. 34 – 74, k. 94 – 105, k. 72 – 75 akt szkody, pisma k. 41 – 42, k. 44 – 46, k. 107 – 108, pismo k. 114.

Prezes P. Podzespoły Indukcyjne w W. – A. S. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa włamania do magazynu firmy (...) S.A. i kradzieży 243 szpul z drutem miedzianym. W toku śledztwa nie udało się wykryć sprawców przestępstwa wobec czego śledztwo zostało prawomocnie umorzone postanowieniem z dnia 16.12.2011r.

Dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, zeznania świadków, postanowienie w aktach śledztwa o sygn. 2 Ds. 1493/11/Sp, postanowienia k. 37 – 40, akta śledztwa k. 109 – 112.

Wezwaniem z dnia 16.12.2011r. (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał (...) S.A. z siedzibą w W. do wypłaty odszkodowania w wysokości 240.337,95 zł z tytułu poniesionej szkody spowodowanej włamaniem i kradzieżą, która miała miejsce w nocy 10/11.10.2011r. pomniejszonej o 5% udział własny ubezpieczonego, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie k. 43.

W dniu 31 grudnia 2011r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 10.944,05 zł za ochronę obiektu położonego w W. przy ul. (...) w grudniu 2011r. – 744 godziny, prace porządkowe wykonane na obiekcie w grudniu 2011r. – 80 godzin oraz dodatkową ochronę obiektu – 248 godzin.

Dowód: faktura k. 77.

W dniu 31 stycznia 2012r. (...) S.A. z siedzibą W. złożył oświadczenie o dokonaniu na podstawie art. 498 § 1 i § 2 k.c. potrącenia wierzytelności (...) Sp. z o.o. w kwocie 10.944,05 zł z tytułu niezapłaconej faktury Nr (...) z dnia 31.12.2011r. z wierzytelnością powoda w kwocie 12.649,34 zł stanowiącą 5% udziału (...) Sp. z o.o. wynikającej z polisy OC – C nr (...) z dnia 03.02.2011r. Wskutek potrącenia do zapłaty pozostała kwota 1.705,29 zł. W dniu 01.02.2012r. powód przedstawił (...) Sp. z o.o. notę obciążeniową, którą obciążył pozwanego ad. 2 kwotą 12.694,34 zł z tytułu udziału własnego pozwanego ad. 2 jako zobowiązanego do naprawienia poniesionej szkody w wyniku włamania i kradzieży drutu miedzianego o wartości 252.987,32 zł. (...) Sp. z o.o. nie uznała noty obciążeniowej i odesłała ją bez realizacji kwestionując treść oświadczenia o potrąceniu.

Dowód: pismo k. 72 – 73, oświadczenie k. 74, nota obciążeniowa k. 75.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 21.03.2012r. powód ponownie wezwał (...) S.A. z siedzibą w W. do wypłaty odszkodowania w wysokości 240.337,95 zł z tytułu poniesionej szkody spowodowanej włamaniem i kradzieżą, która miała miejsce w nocy 10/11.10.2011r. pomniejszonej o 5% udział własny ubezpieczonego, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie k. 48.

Wezwaniem z dnia 10.09.2012r. powód wezwał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością do zapłaty kwoty 242.043,27 zł tytułu poniesionej szkody spowodowanej włamaniem i kradzieżą, która miała miejsce w nocy 10/11.10.2011r. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. (...) Sp. z o.o. nie uznała roszczenia o zapłatę kwoty 242.043,27 zł ani co do zasady, ani co do wysokości.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 47, pismo k. 76.

Przechodząc do oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie należy wskazać, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie wyżej powołanych kopii dokumentów oraz na podstawie zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie zostały potwierdzone środkami dowodowymi w postaci dokumentów załączonych do akt sprawy. Nie wzbudziły one zastrzeżeń, co do swej mocy dowodowej, pomimo tego, iż zostały one złożone w formie kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem, ponieważ zarówno powód jak i pozwany nie zaprzeczali ich rzetelności, a Sąd nie znalazł przyczyn, by powziąć wątpliwości w zakresie ich treści z urzędu.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania świadków J. B., M. K. oraz K. N., które jako spójne i logiczne, a nadto korespondujące wzajemnie ze sobą i znajdujące potwierdzenie w dokumentach przedłożonych w sprawie oraz zgodnych twierdzeniach stron stanowią wiarygodny materiał dowodowy w sprawie. Świadkowie byli bezpośrednimi uczestnikami zdarzeń z nocy 10/11.10.2011r. oraz z dnia 11.10.2011r. i są najlepiej zorientowani w zakresie ich przebiegu. Oceniając zeznania świadków Sąd miał na uwadze, że świadkowie nie są bezpośrednio zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania i nie mają interesu w pomawianiu stron, narażając się tym samym na odpowiedzialność karną w trybie art. 233 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo główne nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy i jako takie podlega oddaleniu w całości.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia czy pozwane spółki ponoszą odpowiedzialności za szkodę powstałą w majątku powoda na skutek zdarzenia z nocy 10/11.10.2011r. Odpowiedzialność pozwanego ad. 2 oparta jest na regulacji art. 471 k.c., który stanowi, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ad. 1 wynika z treści art. 822 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nie ma podstaw do ustalenia, że pozwany ad. 2 jest obowiązany do naprawienia szkody z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania objętego umową nr (...) polegającego na dozorcze obiektu położonego w W. przy ul. (...). Zakres zobowiązania pozwanego ad. 2 został w sposób jednoznaczny wskazany w § 2 aneksu nr (...) do umowy nr (...) zawartej dnia 27.06.2008r., w którym wskazano, że pozwana spółka zobowiązuje się do dozoru i wykonywania prac porządkowo – gospodarczych w obiekcie powodowej spółki. W tym miejscu należy wskazać, że w toku niniejszego postępowania strony nie przedłożyły umowy nr (...) z dnia 27.06.2008r. zawartej pomiędzy powodem a pozwanym ad. 2 dotyczącej dozoru terenu należącego do powoda. Strony powoływały się na treść łączącej je umowy z dnia 01.02.2008r. i nie wskazywały, aby zawarły umowę w dniu 27.06.2008r., której przedmiotem była dozór i ochrona mienia powoda. Zakres zobowiązania pozwanego ad. 2 został uszczegółowiony w ust. III pkt 12 planu ochrony obiektu (...) Sp. z o.o. oraz pkt 7 dokumentu zatytułowanego Zadania dla pracowników ochrony zakładów (...). Z treści wskazanych dokumentów wynika, że w porze nocnej pracownicy pozwanego ad. 2 byli zobowiązani do dokonywania patrolowania terenu zakładu pod kątem stanu zabezpieczenia plomb, zamków przy drzwiach, zamkniętych pomieszczeń, a w szczególności magazynów, pomieszczeń biurowych i produkcyjnych. Zapisy umowy łączącej powoda z pozwanym ad. 2 oraz powiązanych z umową dokumentów w postaci planu ochrony obiektu oraz zadań dla pracowników ochrony wskazuje, że pozwany ad. 2 był obowiązany do starannego działania wyłącznie w zakresie dozoru terenu powoda. Na powodzie spoczywał ciężar procesowy wykazania, że pozwany ad. 2 wykonał dozór terenu w nocy 10/11.10.2011r. w sposób nieprawidłowy, a jego działanie wyczerpywało znamiona niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Powód nie wykazał, na podstawie przedłożonych dokumentów ani zeznań świadków, że pozwana ad. 2 w nocy z 10/11.10.2011r. nie dołożyła należytej staranności przy wykonywaniu czynności dozoru obiektu powoda. Rzeczą Sądu w toku przedmiotowego postępowania nie było dowodzenie prawdziwości twierdzeń strony powodowej, albowiem ciężar wykazania okoliczności korzystnych dla strony powodowej jest ciężarem procesowym i spoczywał na powodzie na mocy art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. Zgodnie z regulacją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Z uwagi na wolę ustawodawcy wyrażoną w art. 232 k.p.c. należy przyjąć, że strona postępowania ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Taka interpretacja art. 232 k.p.c., jest zgodna ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku

z dnia 17 grudnia 1996r. (I CKU 45/96, OSNC 1997/6 – 7/76). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Należy podkreślić, iż art. 232 k.p.c. zdanie drugie stanowi istotny wyjątek od zasady kontrydiktoryjności i wynikającego z niej ciężaru dostarczenia dowodów przez strony, dlatego sąd powinien traktować dopuszczenie dowodu z urzędu jako środek ostateczny, w sytuacji, gdy nie może w inny sposób przeciwstawić się niebezpieczeństwu nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Powód nie powołała dowodów czy to z dokumentów czy też z zeznań świadków, które wskazywałyby, że pracownik pozwanego ad. 2 zaniechał patrolowania obiektu lub też nie sprawdził stanu zabezpieczeń budynków i zamknięcia pomieszczeń.

W tym miejscu należy wskazać, że na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności na podstawie raportu z przejęcia służby (k. 35) oraz zeznań świadków J. B. oraz K. N. wynika, że pozwany ad. 2 dochował należytej staranności przy wykonywaniu zlecenia. Pracownik pozwanej agencji ochrony w nocy z 10/11.10.2011r. J. B. patrolował pięciokrotnie ochraniający obiekt, skontrolował stan zabezpieczeń plomb, zamków przy drzwiach, zamknięcie pomieszczeń, w tym magazynów, pomieszczeń biurowych i produkcyjnych. Okoliczności te zostały potwierdzone adnotacjami o przebiegu służby dotyczącymi krytycznej nocy, jak również zeznaniami świadka J. B., który potwierdził, że sprawdzał zabezpieczenia i w czasie nocnych obchodów za pomocą latarki sprawdzał stan okien w budynkach. Fakt należytego wykonywania obowiązków przez pracownika pozwanego ad. 2 podczas krytycznej nocy został potwierdzony również zeznaniami świadka K. N., który potwierdził, że około godz. 1:30 widział J. B. patrolującego teren obiektu. Strony nie kwestionowały wzajemnych ustaleń dotyczących braku uszkodzenia podczas dokonanego włamania zabezpieczeń w postaci plomb, zamków przy drzwiach, zamkniętych pomieszczeń, biurowych i produkcyjnych. Obowiązek należytego zabezpieczenia obiektów powierzonych do dozoru spoczywał na powodzie na mocy § 2 ust. 4 łączącej powoda z pozwanym ad. 2 umowy z dnia 01.02.2008r. Na pozwanym ad. 2 spoczywał jedynie obowiązek niezwłocznego zgłoszenia powodowi zaistniałych usterek w zabezpieczeniach. W świetle zeznań świadków za chybioną należy uznać argumentację powoda, który wywodzi odpowiedzialność pozwanego ad. 2 na podstawie braku zgłoszenia przez pracownika ochrony uszkodzenia oświetlenia na tyłach magazynu. Świadcowie J. B. i M. K. zeznali, że awarie latarni na terenie dozorowanego obiektu występowały wielokrotnie, o czym powód był każdorazowo informowany. Pozwany ad. 2 wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku zgłoszeniowego również w dniu 10.10. (...), kiedy zawiadomił prezesa powoda o awarii latarni znajdujących się na tyłach magazynu. Potwierdził to M. K. w zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 28.01.2014r., których treść nie została zakwestionowana przez powoda. W świetle powyższych ustaleń należy stwierdzić, że pozwany ad. 2 w sposób prawidłowy wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku informacyjnego. Wobec prawidłowego wykonania przez pozwanego ad. 2 czynności dozoru obiektu pozwany ad. 2 nie jest obowiązany do naprawienia szkody powstałej w majątku powoda na skutek kradzieży dokonanej w nocy z 10/11.10.2011r. W konsekwencji braku wykazania nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego ad. 2 pozwany ad. 1 nie jest obowiązany do wypłaty na rzecz powoda odszkodowania na podstawie umowy ubezpieczenia z dnia 03.02.2011r.

Niezależnie od braku wykazania zasadności roszczenia powód nie wykazał również jego wysokości. Powód nie wykazał jakich rozmiarów i jakiej wartości poniósł szkodę wskutek kradzieży dokonanej w nocy 10/11.10.2011r. Poza sporem pozostaje okoliczność, że pozwany ad. 2 nie otrzymał od powoda wykazu składników majątku znajdujących się w magazynach. Ponadto pozwani zakwestionowali moc dowodową przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci arkusza spisowego inwentaryzacji przewodów nawojonych oraz raportu komisji wspólnej w zakresie, w jakim stanowią one mogą dowód na okoliczność m. in. ustalenia rozmiaru i wartości zabranego z magazynu powoda mienia oraz wysokości szkody. Strona powodowa pomimo ciężącego na niej na mocy art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. ciężaru procesowego nie powołała żadnych środków dowodowych na okoliczność wykazania kwestionowanej wysokości szkody, w szczególności nie przedłożyła pierwotnego ani aktualizowanych kwartalnie wykazów chronionych obiektów,

o których mowa w ust. 6 załącznika nr 1 do polisy ubezpieczenia oraz nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyceny wartości utraconego majątku. Powód nie zakwestionował również zeznań świadka J. B., który oświadczył, że na raporcie komisji wspólnej nie widnieje jego podpis. Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodów powód powołując wskazany dokument na okoliczność wykazania rozmiarów i wysokości powstałej szkody był obowiązany wykazać, że członkowie komisji wspólnej, w tym świadek J. B. znali treść raportu, który odzwierciedla rzeczywisty rozmiar szkody. Powód powinien powołać dowód z opinii biegłego z zakresu grafologii celem wykazania autentyczności podpisów złożonych na dokumencie raportu, a w konsekwencji wykazać rozmiar powstałej szkody. Sąd nie podziela stanowiska powoda, jakoby wszelkie dokumenty mające wykazać wysokość szkody zostały przedłożone w toku postępowania likwidacyjnego i znajdują się w aktach szkodowych. W aktach szkody znajdują się niekompletne dokumenty, które potwierdzają wyłącznie zakup przez powoda na przestrzeni kilkudziesięciu miesięcy (od listopada 2009 roku do września 2011 roku) szpul z drutem nawojonym oraz wykaz stanu magazynowego na dzień 13.11.2011r. Na podstawie dokumentów przedłożonych w toku postępowania likwidacyjnego nie można ustalić jaki był stan magazynowy powoda w dniu 10.11.2011r., albowiem brakuje spisu stanu magazynowego dotyczącego wskazanego dnia. Powód nie wykazał również, aby od grudnia 2009 roku do września 2011r. nie nastąpiło zużycie lub zbycie zakupionego drutu miedzianego. Powód nie prowadził skrupulatnych dziennych zestawień stanu magazynowego, co uniemożliwia ustalenie na podstawie akt szkody ilości posiadanego przez powoda drutu miedzianego w przeddzień kradzieży, jak i po jej zaistnieniu. Wobec braku powołania wniosków dowodowych pozwalających ustalić stan posiadania powoda zarówno przed jak i po kradzieży z dnia 10/11.10.2011r. należy stwierdzić, że powód nie wykazał wysokości poniesionej szkody.

Reasumując powyższe Sąd uznał, że powodowa spółka nie wykazała w toku niniejszego postępowania zasadności ani wysokości dochodzonych od pozwanych roszczenia. Powód niezasadnie dochodził od pozwanych zapłaty odszkodowania na zasadzie solidarności dłużników. Zgodnie z art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. Solidarności nie domniemywa się, lecz musi ona być ustanowiona w ustawie lub w umowie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 1992 r., I Acr 42/92, OSA 1993, z. 4, poz. 23). W przypadku pozwanych rozważać można jedynie przypisanie im odpowiedzialności in solidum (solidarności nieprawidłowej), albowiem pozwany ad. 2 ponosi wobec powoda odpowiedzialność umowną, natomiast odpowiedzialność pozwanego ad. 1 oparta jest na delikcie. W niniejszej sprawie pozwani mogliby być zobowiązani do spełnienia całości świadczenia wobec powoda, lecz nie ma podstaw do przyjęcia solidarnej odpowiedzialności dłużników, albowiem brak jest bowiem przepisu, stanowiącego źródło solidarności. Źródła solidarnej odpowiedzialności pozwanych nie stanowi również wiążąca pozwanych umowa ubezpieczenia. Powodowi przysługuje roszczenie wobec ubezpieczyciela – pozwanego ad. 1 w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zaś wobec ubezpieczającego – pozwanego ad. 2 z tytułu wyrządzenia szkody objętej umową dozoru mienia.

W ocenie Sądu w pełni zasadne jest żądanie pozwu wzajemnego w zakresie zapłaty należności za świadczone przez powoda wzajemnego - pozwanego ad. 2 usługi dozoru obiektu pozwanego wzajemnie – powoda. Zasadność żądania pozwu wzajemnego w tym zakresie znajduje uzasadnienie w treści zawartej przez strony umowy, w której została wskazana wysokość wynagrodzenia powoda wzajemnego i z której wynika, że wynagrodzenie powoda wzajemnego wynika z przemnożenia ilości roboczogodzin przez stawkę w wysokości 8,30 zł. W toku postępowania kwestię bezsporną stanowiła okoliczność prawidłowego wykonania przez powoda wzajemnego w grudniu 2011r. usługi w postaci dozoru obiektu pozwanego wzajemnego oraz świadczenia na jego rzecz usług . porządkowo – gospodarczych. Pozwany wzajemny nie tylko nie kwestionował wysokości należnego powodowi wzajemnemu wynagrodzenia, lecz również przyznał w pozwie, że nie zapłacił powodowi wzajemnemu należnego wynagrodzenia. Wysokość należnego powodowi wzajemnemu wynagrodzenia została potwierdzona treścią przedłożonej w sprawie faktury k. 77. Faktura jest dokumentem o charakterze podatkowym, rozliczeniowo księgowym. Jest wystawiana w związku z zawarciem określonej transakcji sprzedaży lub usługi na podstawie tej transakcji. Podstawą wystawienia faktury może być pisemna umowa. Faktura wystawiona na podstawie umowy powinna konsekwentnie odzwierciedlać postanowienia łączącej strony umowy, zaś zapisy odbiegające od treści umowy nie mają żadnego wpływu na ocenę rzeczywistej, faktycznej treści umowy stanowiącej podstawę wystawienia faktury. Priorytet ma bowiem zawsze umowa cywilno

prawna, na podstawie której faktura jest wystawiona, faktura jest więc jedynie podatkową konsekwencją zawarcia przez strony określonej umowy.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy trzeba podkreślić, że faktura wystawiona przez powoda wzajemnego jest odzwierciedleniem zawartej pomiędzy stronami umowy na świadczenie usług dozoru i wykonywania prac porządkowych. Zgodnie z § 5 umowy wysokość wynagrodzenia powoda wzajemnego została ustalona na podstawie faktycznie przepracowanych roboczogodzin jego pracowników po przemnożeniu przez stawkę w wysokości 8,30 zł. Pozwany wzajemny nie kwestionował wycień strony powodowej i potwierdził wysokości należnego powodowi wzajemnemu wynagrodzenia.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności na podstawie zeznań powołanych w sprawie świadków, należy stwierdzić, że pozwanemu wzajemnie nie przysługiwało uprawnienie do wstrzymania się z wypłatą wynagrodzenia na rzecz powoda wzajemnego i dokonania potrącenia w trybie art. 498 k.c. Art. 498 § 1 i § 2 k.c. stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym; wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Z treści art. 498 § 1 k.c. wynika, że do dokonania potrącenia niezbędnym jest łączne spełnienie czterech przesłanek: wzajemność wierzytelności, jednorodność świadczeń, wymagalność wierzytelności, zaskarżalność wierzytelności. Jak wskazano powyżej powód wzajemny w sposób prawidłowy wykonał ciężący na nim obowiązek dozoru obiektu i nie jest odpowiedzialny za szkodę powstałą w mieniu pozwanego wzajemnego. W konsekwencji poczynionych w sprawie ustaleń Sąd stwierdził, że nie została spełniona przesłanka istnienia wzajemnych wierzytelności, która uprawniałaby pozwanego wzajemnie do złożenia oświadczenia o potrąceniu wierzytelności. Ponadto pozwany wzajemny nie miał prawnej możliwości żądania zaspokojenia nieprzysługującej mu wierzytelności. Roszczenie pozwanego wzajemnie nie spełniało również przesłanki wymagalności.

O kosztach procesu Sąd orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 § 1 k.p.c. Koszty celowej obrony pozwanych ad. 1 i ad. 2 w zakresie powództwa głównego stanowiło wynagrodzenie ich pełnomocników procesowych ustalone w oparciu o regulację § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490 j.t.) – 7.200 zł. Na koszty celowego dochodzenia praw powoda wzajemnego w zakresie zgłoszonego roszczenia o zapłatę wynagrodzenia stanowił opłata od pozwu wzajemnego – 548 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda wzajemnego ustalone w oparciu o regulację § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – 2.400 zł powiększone o opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, na mocy powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji wyroku.

SSO Agnieszka Baran